

ת"פ 54731/08 - פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נגד רוני מלוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 54731-08-16 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
נ' מלוי

לפני כבוד הנשיא אביחי דורון
בעניין: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
המאשימה
נגד
רוני מלוי
הנאשמים

גזר דין

הנאשם הודהה במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתיוקן בעבירה של תקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

מכتب האישום עולה כי בעקבות דין ודברים בין לבני אדם אחר, אשר לטעنته פגע בקטנוועה, מנעה הנאשם יציאה סדירה של רכבים בצומת בו נעמדה.

בעקבות מעשה זה פנה אליה שוטר אשר היה במקום בבקשת פנות את הצומת, הנאשם תירבה לבקשת בטענה כי היא מבקשת לקבל לידי את פרטיו של הנהג הפוגע.

השוטר פנה לנאשם מספר פעמים בדרישה לפינוי הצומת, הנאשם התקירבה בגופה לנוהג האخر שאז נעמד השוטר בין השניים והפריד בגופו. בסמוך לכך הניפה הנאשם את קסדת האופנו ותקפה את השוטר בכך שהלמה בגופו וכן בראשו באמצעות הקסדה.

בטרם הרשעה הווער עניינה של הנאשם לשירות המבחן, על מנת שיבחן את שאלת הרשותה.

טייעוני המאשימה לעונש

ב"כ המאשימה עמדה על חומרת העבירה בה הודהה העובدة כי המחוקק קבע עונש מינימום של מאסר בגין חדש לעבירה של תקיפת שוטר מהויה אינדיקטיה לחומרתה.

לדבריה, הנזק שעלול היה להיגרם מן הפגיעה בראשו של השוטר מחזקת את העובدة שמדובר במעשה חרמור.

עוד הוסיף כי המעשה פגע בערכיהם המוגנים של שלמות גופו של האדם וכבודו האנושי, וחמור אף יותר כאשר מדובר

כאשר מדובר בשוטר, שאז מתווספות גם פגעה בערכיהם המוגנים של שלטון החוק ויכולתן של רשותות האכיפה לבצע את מלאכתן בשמירה על הסדר הציבורי.

לענין הבקשה להימנעות מהרשעה טענה ב"כ המאשימה כי הנאשمت אינה עומדת בכללים אשר נקבעו בהלقت כתב (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337(1997)), לדבריה שירות המבחן אינו מביע על נזק קונקרטי ומעשי אשר יפגע בנאשמת באמ תורשע.

חרף הטעוקיר החובי שהוגש בעניינה של הנאשמת עללה מהטעוקיר כי הנאשمت ממשיכה להחזיק בעמדת קורבנית באשר לנסיבות האירוע ומתקשה לסלול ולגייס אמפתיה כלפי השוטר.

בנסיבות אלה ביקשה ב"כ המאשימה שלא לאמץ את המלצות הטעוקיר ולהשאר את הרשעה על כנה תוך הטלת עונש של מאסר על תנאי ופיקוח לשוטר זאת בהתאם הענישה הקובע כי בגין העבירה המוחסת לנאשמת יוטל עונש שבין מאסר על תנאי למאסר בפועל.

המאשימה הגישה פסיקה לעיון בית המשפט.

טייעוני ההגנה לעונש

בטיעונית התמקדה ב"כ הנאשמת בנסיבות העבירה, אשר לדידה הייתה ספונטנית ולא כל תכנון מוקדם. לדבריה, אין בטיעון זה כדי להקל ראש בחומרת המעשה אולם אין מדובר ברף הגבוה של חומרת העבירה. בעניין נסיבותה האישיות של הנאשמת טענה כי במועד קרות האירוע התמודדה הנאשמת עם נסיבות מורכבות, אשר קיבלו ביטוי בתטעוקיר שירות המבחן.

הטעוקיר לדבריה, מלמד על שניי משמעויות אותו עשתה הנאשמת, ומכאן מסקנה שמדובר במעשה חד פעמי על רקע של חיים נורטטיביים, שכן אין מדובר בבחירה אלימה והראיה לכך הוא העדר עבר הפלילי לנאשמת, וכן הזמן שחלף מקרים האירוע המצביע כי אין חריגים מיוחדים בחיה.

לדבריה, מתוך הענישה כולל בתוכו אפשרות של אי הרשעה, כאשר הנסיבות מצביעות על כך, לשם כך הפנתה לפסיקה.

ב"כ הנאשמת ביקשה לציין נסיבה מקילה בעניינה של הנאשمت והוא מעצרה הבלתי חוקי ע"י המשטרה לשם חקירתה וזאת חרף העובדה שהמשטרה לא קיבלה אישור מבית המשפט למעצרה.

לטענה, בעברה של הנאשמת ניסיונות כושלים להתקבל במקומות עבודה מגונים וזאת בשל ההליך הפלילי המתנהל נגדה - ולאחר והנאשمت אינה עובדת יהא זה קשה מבחינמה להצביע על נזק קונקרטי ממש.

העובדת כי הנאשמת היא בחורה צעירה המבקשת לתקדם בחיה ולעסוק בתחוםים טיפוליים, שירותים וחינוכיים אוטם היא לומדת בימים אלה צריכה להביא את בית המשפט לבקר את האינטרס הציבורי בשיקומה ותרומתה לציבור על פני הרשותה.

העדיה לפני הנאשמת אשר הסבירה כי היא מבינה את חומרת מעשה והביעה חרטה עמוקה על הדברים, לדבריה

עמוד 2

נמצאת ביום בתחילת משמעותי של התחזות עם מצבו לחץ ויכולת לויסות התחזות.

לדבריה, עוגמת הנפש שנגרמה לה בעקבות הדברים והטסcole מקשים על התחזות בח' היום יום.

תקיר שירות המבחן

תקיר המבחן מסר פירוט נרחב אודות נסיבות חייה של הנאשפת ועל התהיליכים המשמעותיים בהם נקטה בשנים האחרונות, לשינוי דפוסי התנהגות וחסיבה.

מן התקיר עולה כי הנאשפת מבנה את הפסול במעשה תוך שהוא מסבירה כי התנהלה באופן רגשי ולא הפעלת שיקול דעת- לצד אלו, התרשם שירות המבחן כי הנאשפת מתנסה להעמיק ולהתיחס לפוגענות שהפעילה כלפי השוטר ולאפשרות כי אחר נפגע מעשה.

שירות המבחן התרשם כי מדובר בבחורה נורמטיבית, שומרת חוק וכי בסיס ביצוע העבירה לא עומדות עמדות נוגדות לחוק או התנגדות לגורמי אכיפת החוק. מן העבר האחד מדובר למי שמתaska בויסות קשייה הרגשיים, קושי בהתייחסות לפוגענות מצדיה במהלך האירוע ויכולתה החקיקת גילוי אמפתיה כלפי הנפגע. מן העבר השני הדגיש שירות המבחן כי הנאשפת מבינה שהיא נדרשת לשאת בתוצאות התנהגותה האלימה, בעלת מוטיבציה לשינוי התנהגות ומחזיקה בעמדות השוללות שימוש באלים- עוד ציינה העובדה כי יזמה עצמה פניה לטיפול בתחום קשייה והתנהלותה הבעייתית.

לדברי שירות המבחן, האפשרות להישנות התנהגות אלימה מצדיה של הנאשפת הינה נמוכה.

לאור כל האמור לעיל, הדגיש שירות המבחן את התלבתו בשאלת אי הרשותה שכן לדבריו לא הוצג בפניו כל מסמך המעיד על נזק קונקרטי אפשרי במידה ותורשע בדיון מחד גיסא, אולם מאידךמנה שירות המבחן את העובדה כי מדובר בעבירה ראשונה ויחידה, את היותה מתעדת לעסוק בתחום הטיפול וכן להמשיך ללמידה הרשמיים תוך התרשםות מהנאשפת מודעת לקשייה ועוסקת בשינוי דפוסיה, ובמכלול נתונים אלו התבקש בית המשפט לשקלוח בחייב את אי הרשותה.

לענין הענישה, המליץ שירות המבחן על ענישה קונקרטית בדמות צו של"צ.

השלשלות העניינים

תיק זה הגיע לפתחו של בית המשפט במסגרת תיקי המוקד הקבועים לפני. במשא ומתן שנערך בין הצדדים ולאחר שבית המשפט חווה דעתו בנוגע לאפשרויות הקיימות בתיק, הודיעו הצדדים כי הגיעו למתווה לפיו כתוב האישום יתוקן, בנוסחו כפי שהוא היום.

לאור הסכמת הצדדים נשלחה הנאשפת לקבלת תקיר שירות מבחן, לבחינת שאלת הרשותה- כאשר המשימה הודיעה כי תשוב להידברות לאחר קבלת תקיר, אולם לאחר אותה הידברות עמדתה נותרה בעינה- להרשותה של הנאשפת בדיון.

עם קבלת תסקير שירות המבחן, ולאחר שמייעת טיעוני המאשימה לעונש הציע בית המשפט בחינת אפשרות של היליך צדק מאהה- המאשימה בchner את הדברים והשיבה כי לאור סירובו של המתalonן לחת חלק בהיליך זה, אין היא יכולה לקבל את הצעת בית המשפט- ומכאן הצורך בהכרעת בית המשפט בשאלת הרשותה ועונשה של הנאשימת.

דין והכרעה

הערכים הנפוצים מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערך החברתי, מדיניות הענישה הנוהגה ונسبות הקשורות בביצוע העבירה הם אלו המרכיבים את מתחם העונש ההולם אותו קובע בית המשפט.

מעישה של הנאשימת מלדים בראש ובראונה על פגעה בשלטון החוק. אי ציות לשפטון החוק וערעור על כללי מהוות הפרה בוטה של הסדר הציבורי באופן כללי, ובאופן פרטני השימוש באליםות כלפי אדם ובפרט כלפי נציגו של שלטון החוק פוגעת בראש ובראונה בכבודו הבסיסי של האדם ובאנושותו, כפי שטענה המאשימה.

החלטה בדבר אי הרשותו של נאם אפשרית בהתקיים התנאים שנקבעו בהלכת כתב (**ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337 (1997)**): "ראשית, על הרשותה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על הרשותה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים" :

חומרתה של עבירות תקיפה השוטר קיבלה ביטוי נרחב בפסיקה ואף על ידי המחוקק, אשר קבע עונש מינימום לעבירה, ולא בכך (ר' **ע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (30.12.13)):

" אכן, יש להביע סלידה ושאט נפש מעשי תקיפה המכונים כלפי העוסקים במלאת השמירה על בטחונו של הציבור ועל אכיפת החוק. "מעשי תקיפה ואינוים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם מלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטיבית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא מאפשר פגעה בנציגי החוק, וכל פגעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות" (ענין מוסא, שם). אינטראס הציבור מחייב אפוא שוטרים יכולים למלא את תפקידם ללא מORAה ופחד (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (1988.3.8)). מדיניות של ענישה מכובידה ומרתיעה בגין עבירות אלימות נגד שוטרים משרתת אינטראס זה ועל כן היא ראוייה (רע"פ 5940/06 גל נ' מדינת ישראל (2006.12.18); ענין מוסא, שם).

שירות המבחן מהו גורם טיפול ואבחוני מהמעלה הראשונה, ולהמלצתו משקל נכבד בהחלטות בית המשפט. עם זאת אין מדובר בגורם הקבוע, למרות המשקל הרב המיחס לו, שכן משימה זו מוטלת על כתפיו של בית המשפט, בהתחשב כלל הנתונים המוצגים בפניו, שהמלצת שירות המבחן היא רק אחת מהם.

קריאה מודוקנת של תסקיר שירות המבחן במקרה זה מעלה תהיות מסוימות לגבי המסקנה אליה הגיע בבקשתו לשקל אפשרות אי הרשותה של הנאשمت וזאת גם בהתחשב במידדים החוביים הקשורים באישיותה ובהלכות חייה של הנאשמת, כפי שנגלו לפני.

התלבטות רבה ניכרת בין השירות בתסקיר שירות המבחן, אשר התקשה להביע עדמה חד משמעית בשאלת הרשותה. אבahir את עמדתי, מדובר בתסקיר חיובי בכל הנוגע לאורחות חייה החדשניים של הנאשמת ובמסלול החיים בו נמצאת

יום הנאשمت, למורת זאת לא ניתן לומר דברים דומים כשבסקין בהתייחסות הנאשמת לביצועה של העבירה, והבעת חוסר האמפתיה כלפי הקורבן.

משמעותם לשיקול זה את מיהوت המותקף, ובעיקר את מהות ההתקפה - הטחה של קסדת רוכבת אופנו בגוףו בראשו של שוטר, דרישות נסיבות חריגות ונדרות על מנת להגעה למסקנה בדבר אי הרשעה, בין היתר בשל אי התקיימותו של התנאי והדרישה המופיעים כאמור בהלכת "כתב": **"פגעה חמורה בשיקום הנאשם"...., ועודאי שקיים קושי ממשי לומר כי במקרה זה "** **סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסתויים על הרשעה**", אף זה תבחן מאותה הלכה.

אני משוכנע שככל נאשمت, ודאי אשה נורמטיבית שזו לה מפגשה הראשונית עם בית המשפט, נפגעת פגעה בעלת מימד זהה או אחר מעצם הרשותה. ואולם יש להבחן בין פגעה באגו או בתדמית לאגו לבין הפגיעה בשיקום או באינטראס מובהק וכבד אחר של נאשמת פלונית. לא הוכח לפני (וגם לא לפני שירות המבחן) כי כל חייה המקוריים של הנאשמת עתידיים לספג פגעה חמורה" מעצם הרשותה גרידא, להבדיל מהפגיעה הפוטנציאלית - ערטילאית שנעננה במסגרת הטיעונים לעונש.

בסוף של עניין כי ישומם של תנאים אלה מביא למסקנה שעונייה של המבקרת אינה נמנעה על אותם מקרים המביאים את בית המשפט לקבוע כי ניתן להימנע מהרשעתה של הנאשמת.

נקודת המוצא היא כי משקבע בית המשפט כי הנאשם ביצע מעשה עבירה, ירשוו בדיון, הרשעה היא דרך המלך - ומכאן נוכח סוג העבירה אותה ביצעה הנאשمت אינו רואה מקום לקבל את בקשתה להימנע מהרשעה. לא מצאת כי המקרה דנן הוא המקרה בו נסוג האינטראס הציבורי מפני האינטראס השיקומי של הנאשמת, במקרה דנן קיימת הצדקה להרשעתה של הנאשמת על אף שמדובר בבחורה נורמטיבית.

כולי תקווה שבימים הקרובים כאשר תידרש לכך הנאשمت לא תעמוד בפני דלתות חסומות והרשעה זו לא תעמוד בפניה להגשמת עתידה המוצעה. בית המשפט אינו יכול להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" וההלכה היא כי יש להציג על קיומו של נזק מוחשי וكونקרטי הצפוי לנאשמת כתוצאה מהרשעה (**רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (13.03.04)**)

לא עלה בידה של הנאשمت להראות קיומו של נזק מעין זה ומכאן, שהבקשהiae לאי הרשעה נדחתת ולצד זאת אני מוצא לנכון בהתחשב בנסיבות שפורטו לעיל להקל עם הנאשمت במסגרת העונש שיוטל עליו.

הכרעת דין

לפיכך אני מרשים את הנאשמת בעבירה של תקופת שוטר- לפי סעיף 273 לחוק העונשין, תש"ז-1977.

לאור הרשותה והnymוקים המפורטים לעיל אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מסר למשר חמשה חודשים ואולם הנאשمت לא תרצה עונש זה אלא אם תעבור את העבירה בה הורשעה לפני וזאת בתוך שנתיים מהיום.
2. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלון שפרטיו יועברו למציאות בית המשפט באמצעות המאשינה- הפיצוי ישולם עד ליום 01.4.18.

ניתן בזאת צו כללי לモוצגים

זכות ערעור בתחום 45 ימים לבית המשפט המחווזי.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ח, 21 נואר 2018, בהעדר הצדדים.